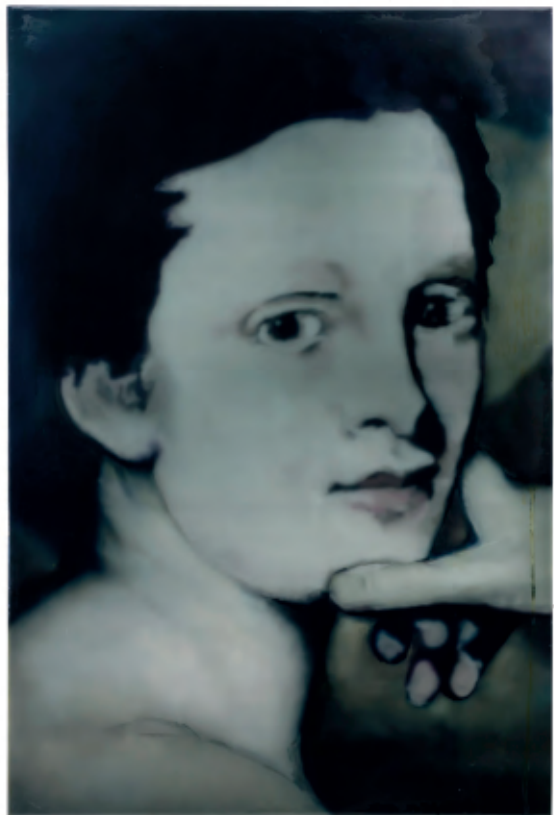

Sarah De Vos
*I'll let you be in my dreams
if I can be in yours, 2019*

Sarah De Vos
*Romance is a ticket
to paradise, 2020*

Sarah De Vos
[https://youtu.be/
3xBGF8H3bQ4](https://youtu.be/3xBGF8H3bQ4), 2017

Kunst an sich. Op bezoek bij Sarah De Vos

*L'artiste doit être dans son oeuvre comme Dieu
devant la création, invisible et tout-puissant,
qu'on le sente partout et qu'on ne le voie pas.*
(Gustave Flaubert)

I'll let you be in my dreams, if I can be in yours.

Het is de titel van een recente reeks van Sarah De Vos. De gelaagdheid van haar werk en de complexe relatie die het met de kijker onderhoudt, wordt hierdoor perfect samengevat, hoe eenvoudig de uitnodiging op het eerste gezicht ook lijkt.

Er schuilt nieuwsgierigheid in. De drang om een wereld buiten haarzelf te ontdekken. Niet enkel de wereld van de toeschouwer, ook alles om haar heen wat haar aandacht grijpt. De kleine stukjes realiteit die om een of andere reden – zelf kent ze die niet exact – om een blik van haar kunstenaars-oog smeken en zich eraan offeren.

Het is een mysterieuze, maar magische verhouding. Hoe het object, het detail, zich in het aandachtsveld van de kunstenaar weet te nestelen. Hoe hij of zijn het transformeert tot iets waar een kijker iets anders in ziet, wellicht nooit hetzelfde als wat de kunstenaar er oorspronkelijk in zag. Iets geheel eigens, dat, op dat punt gekomen, misschien niets meer te maken heeft met de essentie van het object zelf. Daar ligt het mysterie in vevat, maar het geeft zich nooit, of, tenminste, zeker niet gewillig. Het gaat om hoe we naar de dingen kijken, los van de dingen zelf. Of misschien vanuit de dingen zelf, die we noodgedwongen enkel kunnen interpreteren, en nooit als werkelijk ding an sich kunnen aanzien.

Mystiek

Wellicht ligt daar de essentie van haar betrachtting, haar aspiratie, haar kunst. Het onthullen van het mysterie, de moeilijke, onmogelijke verhouding tussen wat is en wat wordt gezien. Niet noodzakelijk door het onderwerp te tonen, maar door het te grijpen in die toestand van ondefinieerbaarheid, in het vacuüm dat ontstaat net voordat het wordt gezien. “Het gordijn vangen in zijn laatste moment”, zegt ze over een van haar werken. Op een vreemde manier geldt dit voor om het even welk onderwerp waar ze zich over ontfermt: het hoofd van een Playmobil-mannetje, een origami vouwwerkje, Michael Jackson.

Het ligt in de sprankel in haar donkere ogen, wanneer ze over haar werk spreekt. De kunstenaar an sich. Net als een voorwerp moeilijk te vatten, nooit volstrekt te doorgronden. De ruis waardoorheen men een voorwerp ziet, geldt evenzeer wanneer je een kunstenaar aanhoort. Om de essentie van zowel voorwerp als kunstenaar volop in je op te nemen, volstaat het niet te kijken of niet te luisteren naar wat ze spaarzaam van zichzelf prijsgeven. Het mysterie wordt pas ontrafeld wanneer je je eraan overgeeft. Een mystieke wisselwerking is het, onmogelijk in woorden te vatten.

Gulheid

“Het schilderen is een taal”, benadrukt ze. Maar anders dan taal, kent het schilderen geen regels. Het is een kwestie van de rauwe emotie instinctmatig, primitief in zekere zin, te observeren en te absorberen. Het verbaast misschien dat Sarah zich hierbij beelden uit de klassieke iconografie toe-eigent, zoals het gezicht van de naakte dame op de voorgrond van *Déjeuner sur l'herbe*. Ze wil niet noodzakelijk iets nieuws verzinnen of een eigen iconografie ontplooiën. Het volstaat voor haar om naar bestaande dingen te kijken, en er iets nieuws in te zien, zonder de behoefte ze te vervormen. Ze maakt zich de dingen eigen, enkel door ze gewaar te worden. Niet door er iets anders mee te maken of ze naar haar hand te zetten.

Het werk van Sarah De Vos kan gezien worden als een uitnodiging om ongeremd en mateloos naar bestaande dingen te kijken en ze in je op te nemen – al gebeurt dit vaak impulsief, als resultaat van een natuurlijke ontwikkeling, ongehinderd door enig intellectueel proces. Ze verleidt de kijker tot eenzelfde gretigheid als waarmee ze zelf de beelden in zich opneemt. Met gulheid ook, merk ik doorheen ons gesprek. Alsof ze vanuit haar vrijgevigheid de noodzaak ziet om een deel van haarzelf, als kunstenaar, aan het oog van de toeschouwer te schenken.